

WILBUR SMITH

& IMOGEN ROBERTSON

OHNIVÝ OBZOR

KIO KAN

Text copyright © Orion Mintaka 2024

Originally published in the English language as FIRE
ON THE HORIZON in the UK by Bonnier Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Translation © Dalibor Míček, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FIRE ON THE HORIZON
vydaného v roce 2024
nakladatelstvím Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK,
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-460-1

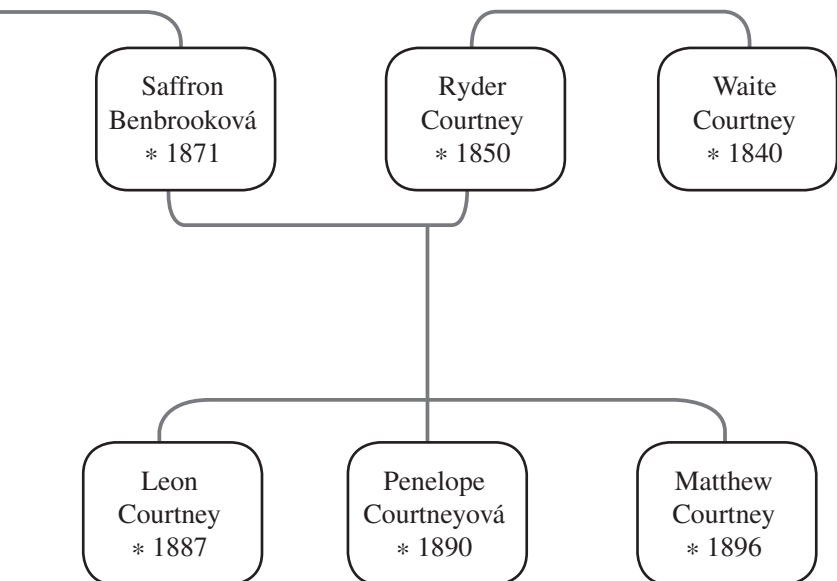
*Tato kniha je pro mou ženu Mokhiniso.
Krásná, milující, věrná a opravdová,
na světě není nikdo jako ty.*

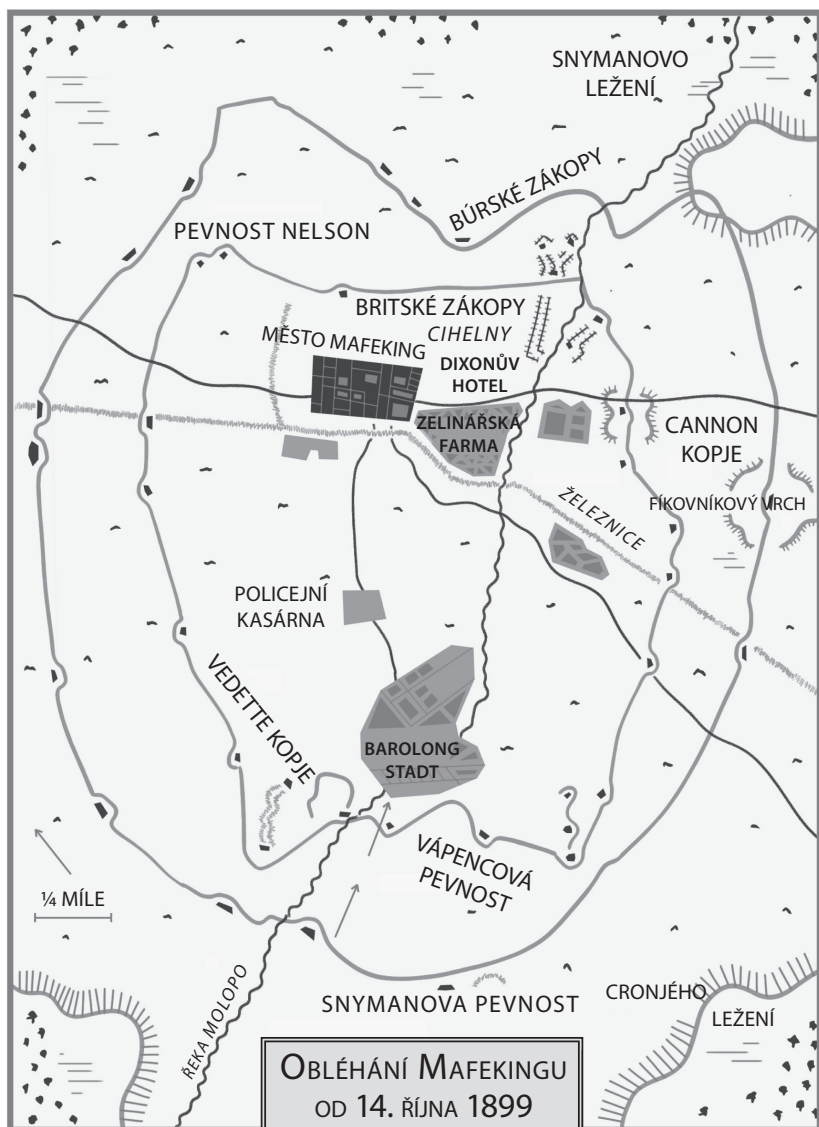
Rodokmen
Courtneyho rodiny
v románu *Ohnivý obzor*

Penrod
Ballantyne
* 1854

Amber
Benbrooková
* 1871

David
Ballantyne
* 1899

Tento román, stejně jako všechna díla vydaná po jeho smrti, vznikl podle dosud nerealizovaných námětů Wilbura Smitha. Posledních deset let svého života Wilbur úzce spolupracoval s každým ze svých spoluautorů na dějových liniích, které splňovaly jeho přísné standardy. Wilburova manželka Niso Smithová, jeho dlouholetý literární agent Kevin Conroy Scott a interní redaktor pozůstalosti Wilbura Smitha James Woodhouse nadále neúnavně pracují na tom, aby dílo, které Wilbur zanechal, odráželo jeho vizi i v jeho nepřítomnosti.

Část I

1899

Plukovník Penrod Ballantyne, hrdina bitvy u Abú Kley a Omdurmánu, si narazil klobouk se širokou krempou nízko do čela a předstíral, že podřimuje, zatímco vlak uháněl na sever přes otevřený veld, travnatou jihoafrickou platinu, směrem k Johannesburgu. V zimním slunci na začátku června se velké pláně táhly až k dalekému obzoru. Bledá tráva a nízké trnité keře, zoufale toužící po dešti, se pod širou modrou oblohou chvěly ve větru způsobeném projíždějícím vlakem. Po zásahu lidské ruky nebylo ani stopy kromě úzkých železničních kolejí mizících v mlhavé dálce.

Penrod oblečený ve volných pracovních šatech dělníka a s kůží opálenou africkým sluncem do barvy naleštěného týkového dřeva nevěnoval té podívané žádnou pozornost. Přivřenýma očima sledoval další dva cestující ve vagonu. Muž oblečený ve formálním černém obleku zíral z okna, mračil se a prsty svíral hlavičku nezapálené dýmky. Vedle něj seděla dívka asi třináctiletá, oblečená v dlouhých šatech z látky barvy pomněnkové modři, na hlavě měla krémový čepec. Barvy zdůrazňovaly její světlou pleť, stříh přitahoval pozornost k vysokým lícním kostem a dlouhému, půvabnému krku. Četla si bibli.

Muž se jmenoval Gerrit Vintner. Vracel se se svou dcerou domů po neúspěšných rozhovorech s Brity o budoucí správě Transvaalu v Bloemfonteinu. Byl zámožný a těšil se dobré pověsti, v Transvaalu vlastnil farmy a prosperující obchodní

impérium. V mládí sloužil pod generálem Nicholaasem Smitem a zasadil Britům ponižující porážky u Ingoga a MaJabu Hillu. I v padesáti letech si uchoval sílu a energii, přestože mu v hustých vousech probleskovaly šediny.

Penrod cestoval přes Transvaal už několik týdnů. Manželku a syna zanechal v Káhiře a postupoval podél východního pobřeží Afriky přes Mombasu, Stone Town, Dar es Salaam a Beiru, až nakonec dorazil do Lourenço Marques, hlavního města Portugalské východní Afriky, v přestrojení za Johna Quinna, irského vlastence v exilu, příležitostného zemědělského a důlního dělníka, muže hluboce sympatizujícího s búrským bojem proti britskému imperialismu. Po noci strávené v hotelu Carlton ho nově dokončená železnice – chlouba Transvaalu – zavedla od širokých, stromy lemovaných ulic Lourenço Marques a plachetnic kotvících v tyrkysových vodách přístavu až ke žlutému prachu Vysokého Veldu, přes Komatipoort a Nelspruit do Pretorie a Bloemfonteinu.

Během pobytu v Bloemfonteinu sledoval Penrod několik prominentních Búrů a Vintner byl jedním z nich. Pak, před dvěma dny, zaslechl tlumenou rozpravu o svém člověku, která rozhodla pro tuto cestu a pro tento vagon.

Zadní dveře se náhle otevřely. Výbuch hluku, burácení kol na trati narušuje klid téměř prázdného vagonu.

„Sem, chlapi! V první třídě bude mít víc místa a pohodlí.“

Muž, který promluvil, nakráčel do vagonu. Jeho šaty, špinavé a špatně záplatované, mu volně visely na vysokém, hubeném těle a za jiných okolností by ho Penrod považoval za tuláka. Ale puška, kterou měl přehozenou přes rameno, byla značky Mauser a za opaskem mu visel nůž a pistole. Za ním šli dva společníci, zaprášení a neupravení, ale urostlejší. Jeden s popraškem pih na obličeji, druhý s jizvou táhnoucí se od spánku dolů do řídkých vousů. Oči měli matné a tváře brunátné a táhl se za nimi oblak pachu levného alkoholu z minulé noci. Penrod zůstal nehybný a zpod krempy klobouku pozoroval nově příchozí. Očekával je.

První muž se zašklebil jako pes, který cení zuby, a pak kývl na svého pihovatého přítele. Vklouzl do lavice za Penrodem, vytáhl lovecký nůž a přiložil jej Penrodovi k hrdlu s takovou hbitostí, že rychlost jeho pohybu napadeného zaskočila.

„Jmenuji se Alfréd,“ řekl odporně páchnoucím šepotem. „A tohle není tvoje věc.“ Penrod cítil, jak se tlak čepele na průdušnici mírně zvýšil. „Takže ty a já tu budeme pěkně sedět jako dobří přátelé, zatímco Cecil a Barney dokončí náš obchod s tím tlustým farmářem a jeho holkou. Kývnutím mi naznač, že se zachováš jako rozumný člověk.“

Penrod lehce přikývl a cítil, jak se mu čepel ostře opřela o krk.

Znal mnoho zlodějů a hrdlořežů. Někteří – zbabělci, kteří brali, co se dalo, těm, kdo byli slabší nebo pomalejší než oni – se během jeho práce zpravodajského důstojníka britské armády stali jeho informátory. Jiní – muži posedlí násilím – si libovali ve své moci nad jinými lidmi, a cokoli ukradli, považovali za bonus. Penrod slyšel, jak tato trojice plánuje loupež, a usoudil, že jde o druhý typ darebáků.

Hester vzhledla, když se k ní oba muži přiblížili, a pak uviděla muže, který držel Penrodovi nůž na krku.

„Ach, tati!“ Chytila otce za paži.

„Uklidni se, Hester,“ řekl ostře, vzal ji za ruku a vrátil jí ji do klína.

Vůdce si stáhl pušku z ramene a položil ji na lavici naproti Vintnerovi a jeho dceři, pak se na dívku zahleděl s hlavou nakloněnou na stranu.

„Dobré jitro, krasotinko! Vzbudil tě táta brzy, abyste stihli vlak? Prozradím ti tajemství. Celou noc jsem neulehl do postele.“ Položil ruku na konec lavice. „Alespoň ne kvůli spaní.“

Dívka nakrčila nos a odvrátila pohled.

„Dej si odchod, chlapče,“ utrousil Vintner hlasem ztěžklým znechucením.

Mužovy oči sklouzly k němu a pak zpět k Hester.

„Taťka není moc přátelský, vid’? Já se jmenuju Cecil.“ Naklonil se k ní. „A jak ty?“

Mluvil pomalu a rozvážně, jako by hovořil s někým natvrdlým. Jeho kumpán s krysím obličejem – jmenoval se Barney – se zahihňal.

Vintner se postavil a zapřel se proti houpání vagonu. „Řekl jsem, aby sis dal odchod,“ zavrčel.

„Možná si ho dám, možná ne, *maan*,“ opáčil Cecil s potutelným úsměvem, vysmívaje se Vintnerovu přízvuku. „Náhodou vím, že u sebe vezeš pěknou sumu peněz, starý brachu. Odevzdej ji tiše a bez rozruchu – budeme tomu říkat pokuťka za tvou hrubost vůči mně a mým přátelům – a při příští zastávce tě ponecháme i s dcerou biblickém studiu.“

Většinu mužů by Penrodovo postavení – seděl v rozhoupaném železničním vagonu s nožem na krku – silně znepokojilo, ale Penrod Ballantyne se od většiny mužů značně lišil. Byl jen zvědavý, jak budou Búrové reagovat.

„Pokud bys ovšem nechtěla jít s námi, krasotinko. Utratit tatínkovo zlato za nějakou zábavu. Koupím ti pěkné šaty a udělám z tebe svou holku, jestli budeš dost dobrá.“ Cecil se natáhl dopředu a dotkl se špinavým prstem dívčiny brady. Hester sebou trhla.

Penrodova manželka Amber by Cecilovi zlomila ruku, ale Hester neměla z Ambeřina ohně vůbec nic.

Vintner silně udeřil Cecila do hrudi, odstrčil ho od své dceřy a pak mu uštědřil hlasitou facku. Zvuk se odrazil od dřevěných stěn.

Cecil zabručel a klopýtl dozadu. Jeho přítel Barney s krysím obličejem vytáhl revolver a namířil ho na Vintnera, ale Cecil okamžitě získal rovnováhu a vytáhl nůž.

„Naval ty prachy, starochu!“ zařval. „Nebo ti je seberu! A tu holku taky.“

„Nedostaneš ani jedno,“ odplivl si Vintner.

Penrod podle hladkých linií jeho černého obleku poznal, že Vintner není ozbrojený. Sám měl v batohu vlastní revolver

a v pochvě pod plátěnou bundou na zádech ostrou dýku. Ani jedna zbraň mu ovšem k ničemu nebyla, když mu Alfrédův nůž tlačil na krk. Připravil se.

Cecil zaútočil a sekl po Vintnerovi nožem – mířil na levou stranu krku. Starší muž zareagoval rychle, odklonil se, takže čepel obloukem prosvištěla vzduchem centimetr od jeho obličeje, pak se vrhl celou váhou dopředu a udeřil Cecila do břicha. Rána mladšího muže zaskočila, udržel se však na nohou.

„Zabijte ho! Vydloubněte mu oči!“ zaječel Alfréd ze svého místa za Penrodem.

Ted! Jakmile Penrod ucítil, že tlak čepele povolil, chytil Alfréda za zápěstí, vytrhl mu nůž, pak se otočil a udeřil ho levou pěstí do brady. Alfrédova otevřená čelist se při bolestném výkřiku zavřela, hlava mu odskočila dozadu a zuby cvakly o sebe.

Penrod vyskočil na lavici, chytil se okraje lakovaného dřevěného nosiče zavazadel nad hlavou a vyslal Alfrédovi prudký kop do hlavy. Trefil ho nad ucho a poslal ho přes celý vagon. Mezi Alfrédovými tlustými rty vytryskla krev a sliny a rozplácl se o protější stěnu.

Penrod se za ním vrhl a podpatkem mohutné pracovní boty mu dupl na pravé zápěstí. Alfréd vykřikl, upustil nůž, sroloval se do klubíčka a přitiskl si rozdrcenou ruku k hrudi. Penrod ho nakopl vnější hranou boty pod nos, odkopl nůž a vytáhl ze skryté pochvy dýku.

Cecil se otočil, vztekle zařval a vrhl se na Penroda. První útok nožem mířil na Penrodův biceps, rozhodný úder podobný prásknutí bičem, který měl vyřadit a odzbrojit. Penrod se bleskurychle stočil do strany, takže Cecilova čepel ho jen škrábla na paži, místo aby ji ochromila, a sekl protivníka do zápěstí. Ze zkušenosti věděl, že pokud udeří dostatečně hluboko, Cecil už nikdy nůž v ruce neudrží. Přesně odhadl sílu úderu a jeho trajektorii, ale dýka se o cosi zachytila a málem mu vypadla z ruky, takže se zhoupł dozadu. Na paži Cecilovy

bundy se zaleskl světle zlatý šrám – rukáv měl až po loket vyztužený páskem ze silné kůže.

Vagon naplnil ohlušující výbuch. Barney vystřelil z revolveru. Kulka se dotkla Penrodovy tváře a zachytila ostří jeho dýky, vytrhla mu ji z ruky a srazila zápěstí do strany. Cecil se vrhl kupředu, jeho divoké oči metaly blesky, ale Penrod se svezl na podlahu, zachytil vlastní váhu na zápěstích a vykopl oběma nohama před sebe přímo do Cecilovy holeně. Cecil zavyl a vrhl se na trýznitele. Jeho tíha povalila Penroda na záda a přišpendlila ho k podlaze. Cítil naléhavé víření železných kol, která se řítily po trati pod ním, a nozdry měl naplněné zápachem uhlí a střelného prachu. Cecil znovu vycenil zkažené zuby a zvedl nůž.

Penrod vymrštil ruku a chytil Cecila za zápěstí, zatímco ten nasadil celou váhu těla a sílu své krvežíznivosti, aby přiblížil nůž blíž a blíž k Penrodovu hrdlu. Penrod zatnul zuby a nasál vzduch do plic. Cecilův obličej byl tak blízko, že viděl každý detail vypelichaného strniště na bradě a odlupující se kůži kolem tenkých rtů, cítil jeho páchnoucí mastné vlasy. Pak na samém okraji zorného pole zahlédl záblesk v proměnlivých stínech pod lavicí – svou dýku! Jiskřička naděje, ale kdyby po ní sáhl, Cecil by mu podržil hrdlo dřív, než by stačil sevřít prsty kolem jílce. Mírně povolil paži, což stačilo k tomu, aby v soupeři vzbudil dojem, že vyhrává. Cecilova grimasa se změnila v úsměv, sklonil se k protivníkovi a očima mu tékal po tváři, jako by si chtěl vychutnat každý okamžik zabití.

V tom okamžiku Penrod vyrazil hlavou dopředu a nabral čelem soupeřův nos. Uslyšel křupání chrupavek a Cecil se s tlumeným výkřikem odtáhl. Penrod sáhl po dýce, prsty se otřel o kostěnou rukojeť. Vtom sebou vagon trhl a zbraň padla Penrodovi přímo do dlaně. Sevřel ji, vrazil čepel do Cecilova břicha a škubl jí vzhůru. Cecil zaječel, vydal pronikavý, kloktající jekot jako králík v pasti. Penrod ho strčil bokem na podlahu vagonu a vzpřímil se. Podlaha byla kluzká od krve. Cecil kašlal a úpěl, křečovitě škubal nohama a rukama

se držel za břicho. Jeho výkřiky však během několika vteřin zeslábly a pak ustaly.

„Vypadni odsud! Vypadni, nebo tu holku zastřelím!“ ozval se za ním další hlas.

Penrod se otočil. Barney držel dívku před sebou, kohoutek natažený a ústí hlavně přitisknuté k jejímu spánku. Čepec měla servaný z hlavy a blondaté vlasy jí vlály ve větru, který šlehal pootevřeným oknem vagonu. Zavřela oči a nekontrolovatelně se trásla. Kdyby ji střelec nesvíral, zhroutila by se. Na Barneyho nažloutlé kůži vyrazil mastný pot.

„Barney, že?“ pronesl Penrod měkkým irským akcentem a zvedl ruce. „Nebuď hloupý. Pusť tu dívku a odejdi.“

„Jmenuji se J-Jan,“ koktal muž zmateně.

„Jan?“ podivil se Penrod. „Aha, tvůj kámoš musel být zmatený. No ale já se jmenuju John. To z nás dělá skoro bratry, nemyslíš?“

„Když ji pustím, zabiješ mě!“

„A čím asi, člověče?“ opáčil Penrod s úsměvem. „Máš bouchačku a moje dýka pořád trčí v břiše tvého kámoše.“

Jan si odfrkl a zavrtěl hlavou. Vyklouzl z prostoru mezi lavicemi a dívku držel před sebou jako štít. Tlustou paží jí zaklesl kolem krku a začal ji táhnout ke dveřím na vzdálenějším konci vagonu. Vzpírala se a marně mu zarývala nehty do kůže na paži.

„Kam chceš jít, Jane?“ naléhal Penrod. „No tak, chlapče, měj rozum.“

Penrod za sebou uslyšel cvaknutí závěru a ohlédl se do vagonu. Vintner tiskl k rameni Cecilovu pušku a mířil Janovi na hlavu. Jeho dcera se stále snažila osvobodit, lapala po dechu a vzlykala.

„Přinuť ho, aby odložil pušku! Jinak tu malou čubku zabiju! Přísahám, že to udělám!“

„Pusť ji, chlapče,“ utrousil Vintner, „... nebo zemři.“

Penrod Ballantyne ztuhl napětím. Búr svým zásahem jen zvýšil pravděpodobnost, že před Vintnerovými očima vystřelí jeho dítěti mozek z hlavy.

„Jdi k čertu!“ zaječel Jan a přitiskl ústí hlavně na dívčin spánek, až nešťastnice zděšeně vyjekla. Jan panikařil, prst na spoušti mu zbělel. Mohl by to dítě nechtěně zabít při každém zakymácení vlaku.

Vintner pušku nesklonil, jen zíral na Jana. „Už mám dost toho, že mi Angličané jako ty pořád říkají, co mám dělat. Toto je naše země, moje země, a vy nám ji nevezmete. Nenechám se znovu oklamat.“

„Co to děláš, člověče? Co to říkáš?“ Jan zaječel, přitáhl si dívku blíž a snažil se schovat své tělo za její štíhlou postavu. „Přísahám, že ji zabiju.“

„Svěřuju ji našemu Pánu,“ odpověděl Vintner a jeho rozhodnutí bylo jasné.

Penrod prudce vyrazil a sprintoval na druhý konec vagonu. Jan se k němu částečně otočil, ústí revolveru posunulo černý čenich a zachytilo se v dívčiných jemných blondatých vlasech.

Jan stiskl spoušť v okamžiku, kdy Penrod přiskočil k dívce, chytil ji kolem pasu a vytrhl ji ze střelcova sevření. Výstřel z pušky a revolveru zaburácely současně. Hester se bezvládně sesula k zemi. Energie výstřelu odmrštila Barneyho dozadu, až rozrazil dveře vagonu. Hlava a hrud' mu visely nad pražci a do vozu pronikl ohlušující rachot kovových kol na kolejích. Penrod se postavil s dívkou v náručí a podíval se na ni.

Její hubená hrud' se zvedala a klesala. Hořící střelný prach ji spálil nad uchem, ale zřejmě nekrvácela. Oči se jí rozšířily dokořán, zprvu vytřeštěné hrůzou, potom si však všimla, jak na ni Penrod zírá.

„Žije?“ zeptal se Vintner.

„Žije,“ potvrdil Penrod. Dítě lapalo po dechu, příliš vyděšené, než aby plakalo. Odněl dívku k jejímu otci a posadil ji na lavici.

„Bůh budiž pochválen,“ ulevil si Vintner.

Penrod potlačil ostré odseknutí a vrátil se k mrtvole ve dveřích. Odtáhl tělo do vagonu a zavřel dveře. Hluk kol na kolejích umkl. Vintner střelil Jana přesně mezi oči.

Alfréd, muž, který držel Penrodovi nůž na krku, byl stále naživu, ale v bezvědomí. Penrod mu vytáhl opasek z kalhot a svázal mu ruce za zády, pak ho otočil na bok, aby se neudusil vlastní krví, než dorazí do Johannesburgu.

„Mohl bych znát vaše jméno, cizince?“ zeptal se Vintner, když se Penrod ztěžka posadil na lavičku naproti Hester. „Já jsem Gerrit Vintner a toto je moje dcera Hester.“

Natáhl ruku, ale Penrod tu svou omluvně zvedl. Byla celá od krve.

„Jmenuju se John Quinn.“

„Brit?“ zajímal se Vintner.

„Hrdý Ir, pane.“

Vintner zabručel. „Děkuju za pomoc, Quinne.“

Penrod vytáhl z kapsy kapesník, aby si z rukou otřel Cecilovu krev.

„Jste zraněný, pane Quinne,“ pípala Hester třesoucím se hlasem. Penrod pohlédl na svou paži, kde mu Cecilova čepel prořízla rukáv. Měla pravdu. Krvácel víc, než si myslel.

„Nic, co by se za den za dva nezahojilo, slečno. Ale samozřejmě vám děkuji za váš zájem. Vy zraněná nejste, že?“

Zavrtěla hlavou.

Vintner vytáhl vlastní kapesník, otřel si čelo a pak ho položil Cecilovi na obličej. Oba zírali na mrtvolu, pak se Penrod otočil. „Radši zajdu vyhledat strážného,“ prohodil. „Ohlásím mu, co se stalo.“ Zašklebil se. „Neměl jsem v úmyslu přijet do Johannesburgu zrovna v tomhle stylu.“

„Něco vám dlužím,“ ozval se Vintner. „Mám v tomhle městě jisté postavení. Můžu pro vás něco udělat?“

„To teď není potřeba,“ odpověděl Penrod. „Zvládl jste tu situaci docela dobře. Ale kdybyste věděl o někom, kdo nabízí práci, vzal bych ji.“

„Na mé farmě je pořád práce dost,“ opáčil Vintner. „Ale mnohem raději bych vás přijal jako svého hosta.“

Penrod se usmál. „Nerad se někomu zavazuju, ale pro vás budu pracovat ochotně a rád.“ Vstal. „A teď bych měl najít toho strážného.“

Nemusel chodit daleko. Hlasité výstřely strážnému neunikly a už byl na cestě. Penrod mu řekl o útoku a pak ho zavedl k Vintnerovi a jeho dceři. Strážný položil několik otázek, ale nedalo se nic dělat – dva muži mrtví, třetí svázaný čekal na předání úřadům. Skutečnost, že slyšel pouze jednu stranu příběhu, ho neznepokojovala – jméno Gerrit Vintner dobře znal.

Když bylo vyšetřování dokončeno, strážný ukázal Penrodovi koupelnu a odemkl dveře klíčem, který měl upevněný na řetízku od hodinek, aby se mohl umýt.

Penrod ze sebe shodil sako, strhl si rukáv košile a prohlédl si ránu na ruce. Válka mezi Brity a Búry se blíží, o tom nepochyboval. Vintnerův výlev to potvrdil. Doutnající nepřátelství mezi Búry z Transvaalské republiky a Oranžského svobodného státu a britskými úřady Kapské kolonie a Natalu mělo znovu vzplanout. Obrovské zásoby zlata objevené v Transvaalu před třinácti lety přilákaly ambiciózní muže z celého světa do dolů Witwatersrand a nyní požadovali volební právo a stěžovali si na vysoké daně uvalené na jakékoliv skromné zisky. Paul Kruger, prezident Transvaalské republiky, vnímal tyto požadavky a stížnosti jako hrozbu pro svobodu svého lidu a podezříval Brity, že je využívají jako záminku pro anexi búrských republik jako součást velkolepějšího plánu, aby se Union Jack rozevlál nad celým kontinentem od Kapského Města po Káhiru. A kdo by mu to mohl mít za zlé? pomyslel si Penrod. Byli to koneckonců Britové, kdo před šedesáti lety vyhnal Búry z jejich farem v Kapsku – požadovali daně a propouštěli jejich otroky na svobodu. Búrové byli hrdí lidé, potomci holandských kolonistů, kteří si spravovali své vlastní záležitosti v Kapské kolonii celé století, než ji anektovali

Britové, jejich krev se smísila s krví protestantských hugenotů, kteří prchali před další náboženskou válkou ve Francii po ediktu z Fontainebleau, a také s krví dětí Angely van Bengale, jedné z prvních otrokyň v kapské kolonii.

Rána na pravé paži potřebovala zašít, ale nebylo to zdaleka nejhorší zranění, které Penrod během let služby utrpěl. Roztrhal si rukáv košile na proužky a těmi si paži zavázal.

Prohlížel se v zrcadle a kapesníkem smýval poslední krvavé šmouhy. Přívětivý Ir zmizel, ze zrcadla na něj zíral britský zpravodajský důstojník. Modré oči měl ocelové a soustředěné, vysoké lícní kosti a dlouhý nos mu dodávaly aristokratický nádech. Znovu namočil flanel a přejel si jím po krku. Před devíti měsíci byl Penrod jedním z prvních mužů v Omdurmánu, vzduch hustý kouřem z rozpálených kulometů, tvář měl potřísněnou krví z nelítostné bitvy, která zuřila za městskými hradbami. Dvanáct tisíc mrtvých – teď je v duchu viděl, rozbitá těla navršená na hromady, jejich krev vsakovala do šedého písku pouště a v pozdně odpoledním slunci zčernala. Hledal ve městě Rebeku Benbrookovou a Osmana Atalana, hledal pomstu a vykoupení. Ale tato kapitola jeho života byla nyní uzavřena. Už nebyl mužem, jehož si Rebečka vzala v Chartúmu do postele, už nebyl tím temperamentním mladým důstojníkem, který si udělal jméno u 10. husarského pluku. Bylo mu pětáctýřicet, stále byl silný a mrštný, stále stejně smrtelně nebezpečný s bodnou zbraní jako jeho mladší já, ale čas ho změnil. Teď byl otcem a stará impulzivita, která ho poháněla, se zmírnila v něco tvrdšího, v něco neústupného.

Na druhém konci kontinentu předal Ryder Courtney otěže svého koně čeledínovi, jenž na něj čekal na široké šterkové příjezdové cestě k jedné z elegantních vil v centru Káhiry, které vyrostly za vlády Ismáíla paši, dědečka současného egyptského chedíva. Navrhli je architekti z Francie a Řecka,

byly světlé a vzdušné, s vysokými stropy a silnými stěnami, které i za úmorného letního vedra udržovaly obyvatele v chladu. Ryder sám si pronajímal – za značnou sumu – podobnou vilu necelých pět minut jízdy podél Nilu. Vyběhl po naleštěných schodech před domem a jeden z domácích chlapců mu otevřel impozantní vchodové dveře.

„*As-salaam alajkum*,“ pozdravil Ryder chlapce arabsky a pak pokračoval ve stejném jazyce. „Je tu moje žena paní Saffron Courtneyová?“

„Mír vám, pane,“ odpověděl chlapec a byl překvapen, že ho běloch oslovuje tak plynne v jeho mateřštině. „Ano, *efendi*, je s ostatními hosty v zahradě. Pojdte za mnou, prosím.“

Ryder zavrtěl hlavou. „Najdu si cestu sám.“

Ryderovy podpatky zazněly na naleštěných černobílých dlaždicích vstupní haly a v chůzi dodal: „Příteli, mohl bys paní Courtneyové připravit koně? Přišel jsem, abych ji doprovodil domů.“

Slíbil, že Saffron z nepříjemné společnosti zachrání nejpozději ve čtyři hodiny odpoledne, a měl hodinu zpoždění. Zatáhl za těsný límec kolem krku a uvolnil si kravatu. Tmavý kabát, vestu a šedé vlněné kalhoty si nechal ušít tak, aby zvýrazňovaly široká záda a silné svaly na stehnech a pažích, ale zároveň byly stejně pohodlné jako cestovní oblečení. Stále ho však kousaly.

Vstoupil na terasu a prohlížel si dav, hledal svou ženu, vědom si mnoha očí, které se k němu obrátily. Byl slavný a místní na něj jako vždy upozorňovali nejnovější příchozí do města a pro pobavení jim vyprávěli historky z jeho slavné a bohaté minulosti. Jak léta plynula, zdálo se, že život Rydera Courtneyho nabýval na barvitosti a detailech, na které si sám nedokázal vzpomenout, a jeho činy rostly s každým novým vysláním státních úředníků, vojáků a jejich manželek do kolonií, takže nyní jej lidé pozorovali s vykulenýma očima.

Pravdou bylo, že Ryder Courtney vydělal své první jmění obchodem, když cestoval tisíce mil nahoru a dolů po dvou

řekách, které se setkávaly a spojovaly v jednu pod hradbami Chartúmu, města sloního chobotu. Jeho obchodní stanice se rozprostíraly podél dvou velkých přítoků Nilu od Gondaru na východě a Gondokora a Equatorie na jihu až po Atbaru na severu. To platilo do chvíle, kdy uvízl v obleženém Chartúmu. Jeho říční parník zabavil generál Gordon, aby evakoval ženy a děti na sever, do Egypta a do bezpečí před Mahdím a jeho fanatiky. Za pobytu v súdánské metropoli jej okouzily krásné sestry Benbrookovy: nejstarší Rebeka a dvojčata Saffron a Amber. Rebeku a Amber zajali po pádu města mahdisté, ale Ryder zachránil Saffron tím, že ji vytáhl z rozbouřených vod Nilu. Smrt generála Gordona a vyčítavý telegram královny Viktorie ministerskému předsedovi Gladstoneovi rozjitřily britskou veřejnost, a proto na ni silně zapůsobila dcera zavražděného konzula v Chartúmu i muž, který ji zachránil před Mahdím – noviny je zbožňovaly. Netrvalo dlouho a stal se jejím nápadníkem. Vzali se, jakmile Saffron dosáhla plnoletosti.

Po pádu Chartúmu se vydali na jih do rudných dolů na Etiopské vysočině. Ryder se oháněl krumpáčem, potil se a trpěl po boku svých mužů. Získal značné jmění ve stříbře a přátelství s císařem Menelikem. Nebyl to snadný život a bylo třeba zahojit mnoho ran. David Benbrook byl mrtvý, a přestože Amber utekla z harému mahdistického válečníka Osmana Atalana, její sestra Rebeka, která byla ve vysokém stupni těhotenství s Osmanovým synem, odmítla odejít.

Po návratu z Etiopie se Ryder vrátil k tomu, co uměl nejlépe – k obchodu –, a stal se jediným dodavatelem pšenice pro britské a egyptské síly, které pochodovaly na jih do Chartúmu, aby pomstily smrt generála Gordona. Mezitím Saffron začala malovat. Její obrazy byly vysoce ceněny, jasné barvy Afriky vnášely do její práce život a odrážely atmosféru v Evropě – nové století představovalo oheň naděje na obzoru.

Amber začala psát romány o romantice a záhadách Afriky, romány, které se staly mezinárodními bestsellery. Její

zážitky – válka a hladomor, hrdinství a tragédie, okamžik, kdy se naděje rozplynula – zážitky, které formovaly jejich životy, oslavovala celá Evropa.

Ryder stál na terase, prohlížel si zvědavý dav a čekal, až se k němu Saffron připojí. Mohl by se cítit šťastný, avšak něco ho znepokojovalo. Stal se příliš bohatým, než aby zvládl to, co si sám koupil a prodal. Nyní ve vládních kancelářích nebo v mramorové nádheře zasedacích místností podepisoval kousky papíru a potřásal si rukama s muži s měkkými dlaněmi. Zpočátku to bral jako hru, která ho bavila – vždycky se naskytl další obchod, další příležitost, jak ze situace vytěžit zisk –, ale po třech letech zjistil, že obchod je vyčpělý. Už neexistovalo žádné riziko a jeho nedostatek ho začínal svědit jako elegantně střižený oblek, který měl na sobě.

Věděl, že Amber na večírku nebude. O několik dní dříve odjela do Kapského Města se svým malým synem, aby byla po ruce, jakmile se její manžel vrátí ze své volně definované aktivní služby. Ryderovi se po ní stýskalo. Nejen proto, že ji měl rád, ale také proto, že Saffron měla v posledních šesti měsících čím dál tím horší náladu, a když byla Amber pryč, vždycky se to zhoršilo. Nad Saffroninou nespokojeností s jejich životem v Káhiře už nemohl dál zavírat oči. Saffron vypadala spokojeně, ale Ryder svou ženu znal – právě její vášnivá povaha ho k ní přitahovala – a bylo jasné, že její nespokojenost nějakým způsobem nevyhnutelně brzy vybuchne. Když sešel z terasy a přešel trávník posetý služebnictvem v livřejích nesoucím na stříbrných podnosech flétny šampaňského, nevěděl, že kvůli lady Josephine Smythové se to už stalo.

Lady Josephine Smythová nebyla ženou, kterou by příroda obdařila inteligencí, hezkým vzhledem nebo zdravým rozumem. Její postavení ve společnosti bylo dáno jejím arogantním chováním, pověstí, kterou získala jako štedrá hostitel-

ka, a jejím manželem – malým, bouřlivým mužem, který se díky své znalosti jazyků, zejména arabštiny, stal úspěšným obchodníkem s bavlnou a pšenicí. Na extravagantních večírcích, které pořádala v honosné rezidenci Smytheových na břehu řeky, teklo šampaňské proudem, jednohubky připravoval francouzský šéfkuchař hotelu Shephard's a květiny byly naaranžovány ve stejném stylu jako výzdoba na královnině zahradní slavnosti u příležitosti jejího diamantového jubilea. Toho odpoledne byla hostem zámožné diplomatické rodiny, která slavila křest své první dcery, ale lady Smytheová si nikdy nenechala ujít příležitost stát se středem pozornosti. Uchýlila se na stinný okraj růžové mramorové fontány, aby vyjádřila své názory, ledabyle vybrané z týden starých výtisků *Timesů*, které její manžel dostával z Londýna. Dlouze a obsáhle referovala skupině starších, chudších kumpánů a sledovala, jak mladší lidé hrají kriket. Netrvalo však dlouho a sklouzla ke svému oblíbenému tématu, rodině Rydera a Saffron Courtneyových.

„Amber Ballantyneová je samozřejmě nejen úžasná žena, ale je také velmi sečtělá a velmi bystrá. A její manžel Penrod – víte, právě je na cestách – je dokonalý důstojník, dělá britskému impériu čest.“

Zamávala fialovým hedvábným vějířem, aby si zchladila zpocený obličej.

„Ale sestra drahé Amber, Saffron Courtneyová, je pošetilá děvče.“

Někteří z jejích kumpánů se nepříjemně ošili. Na večírku si Saffron Courtneyové všimli, a přestože slyšeli, jak oznamuje hostitelce, že musí odejít dříve, odcházet ji zatím neviděli.

„Vím, že Saffron strávila většinu svého života mimo společnost, ale myslela bych si, že každá Angličanka by instinktivně věděla, že vedle svých vlastních křesťanských dětí přece nemůže vychovávat dva pohany, zplozence válečníka,“ pokračovala lady Smytheová a otrásla se. „To je nechutné!“

„Ale, lady Smytheová, jsou to přece její neteř a synovec!“ namítla jedna z kurážnějších členek společnosti. „A ta dívka je docela okouzlující. Copak jste ji neviděla včera tančit na večírku majora Greena? Je taky velmi chytrá. A jsem si jistá, že se ten chlapec časem zlepší.“

Lady Smytheová se ušklíbala. „Ach, Matylde, ty jsi ryzí nevinnost. Neříkám, že by je Saffron Courtneyová měla nechat *hladovět*, ale určitě by je měla někam odložit. Někde ve městě přece musí být místo pro míšence, kde by se mohli vzdělávat spolu s jinými mulatskými nešťastníky.“

Pokáraná Matylde postřehla koutkem oka pohyb. Saffron Courtneyová, ukrytá za složitě propletenou fontánou, stála celou dobu jen pár metrů daleko a určitě všechno slyšela. Nyní vykročila ke skupině s divokým zábleskem v očích.

„Lady Smytheová...“ Matyldě slouží ke cti, že se ji pokusila přerušit, ale lady Smytheová vzplála spravedlivým hněvem a pokračovala ještě hlasitěji.

„Vím, že jsou to děti Rebeky Benbrookové, ale je nepříjemné vidět je, jak chodí po boku paní Courtneyové a hrají si s bílými dětmi,“ láteřila. „Udivuje mě, že Ryder Courtney dovoluje, aby jeho vlastní synové a dcery byli tímto způsobem kažení. I když je to taky pěkně výstřední pavouk! Arabové přicházejí do jejich domu *předními* dveřmi, víte, a oni je vítají jako své přátele!“

Aniž by si lady Smytheová uvědomila, že se Saffron blíží, otevřela ústa, aby pokračovala, ale objekt její tirády náhle stál přímo před ní.

„Ach! Paní Courtneyová!“ zapředla o oktávu vyšším hlasem.

Každý rozumný muž nebo žena, kteří by v tu chvíli Saffron spatřili, by se omluvili a co nejrychleji odešli. Lady Smytheová však nebyla rozumná žena. Mluvila teď vysokým, kňučivým tónem.

„Paní Courtneyová, je mi líto, ale musím říct, že váš projev náklonnosti k neteři a synovci dává naší komunitě moc špat-

ný příklad. Zacházíte s těmi bastardy Osmana Atalana, jako by byli rovni křesťanským dětem!“

Matyldu zmátla proměna, která se v krásné paní Courtneyové odehrála. S tělem ztuhlým vztekem udělala krok vpřed a zvedla paži. Několik dam jelo toho rána na koni, ale teprve teď si všimly, že Saffron má stále v ruce jezdecký bičík. Lady Smytheová přidušeně vydechla hrůzou.

„Saffron!“ zazněl mužský hlas z hlavní části zahrady.

Ryder Courtney zavolal jméno své ženy velmi něžně, ale nemohlo být pochyb, že ho všichni přítomní slyšeli.

Na strašlivý okamžik se zdálo, že Saffron lady Smytheovou skutečně bičíkem udeří, ale Matylda viděla v jejím výrazu záblesk, když uslyšela manžela, jak na ni volá jménem.

Místo úderu se Saffron naklonila dopředu, až se její tvář ocitla jen pár centimetrů od třesoucích se čelistí lady Smytheové, a s paží stále zdviženou něco řekla arabsky. Matylda si byla jistá, že lady Smytheová nezná z tohoto jazyka jediné slůvko, a ona sama rozuměla jen velmi málo, viděla však, jak se jeden ze sluhů, který nedaleko držel podnos se šampaňským, zhoupal na patách a šokovaně vytřeštil oči.

Saffron sklonila bičík a o půl kroku ustoupila. Nemohlo být pochyb, že zpráva, kterou předala, byla nepříjemná, i když slova zůstala nepochopena.

Vtom už ke dvojici přistoupil Ryder, lehce se uklonil lady Smytheové a vzal Saffroninu paži do své. Saffron to dovolila a upírala oči na lady Smytheovou až do poslední chvíle, než se otočila.

„Divoši! Jsou to všechno divoši!“ zasyčela lady Smytheová k okruhu posluchačů, jakmile se jí podařilo znovu popadnout dech.

Saffron se pohybovala rychle. Odtrhla paži od manželovy a obrátila se zpět k lady Smytheové. Několika krátkými kroky přiskočila před starší ženu, ale tentokrát místo aby zvedla jezdecký bičík, silně do ní strčila – jedním rychlým pohybem. Lady Smytheová se zapotácela dozadu, zakopla o lem